

อสุรหลังหน้าาก

บทที่ 5

ระรินแปลกใจที่ได้รับโทรศัพท์จากเพื่อน

“คนที่ยิงพี่ระ ชื่อจาริตไช้ไหมริน”

“อะไรกัน มุกถามเรื่องนี้ทำไม”

เพื่อนเธอเล่าว่า “มุกพบคนชื่อจาริตมาทำบุญที่วัด เป็นเจ้าภาพบวชพระร้อยรูป... ฟังดูไม่น่าจะเป็นนายคนนั้นเลยจริงไหม แล้วเขาคนนี้ก็เดินด้วยไม้ค้ำยันรักแร้ ผู้หญิงที่มาด้วยบอกว่าเขาเพิ่งประสบอุบัติเหตุที่โครงหัก กระจุกขาร้าว ถึงคิดว่าไม่น่าจะใช่ แต่มุกก็อดสงสัยไม่ได้ เพราะรู้สึกว่หน้าตาเขามีเค้าคุ้นๆ”

“หือ...! เมื่อเดือนที่แล้วพี่ภูก็บอกว่านายจาริตขับรถตกหน้าผา เด็กที่เคยทำงานด้วยกันโทรศัพท์มาบอก แต่ว่าพี่ภูไม่ได้ไปเยี่ยม”

“แต่ว่าผู้ชายคนนี้ทำทางใจดี ไม่น่าจะใช้คนนั้นหรือกระริน”

“ถ้าอย่างนั้นก็อย่าไปสนใจเลย ถ้าเกิดเป็นคนเดียวกันขึ้นมา แกจะเดือดร้อนเปล่าๆ เขาเกลียดพวกเราเข้ากระดูกดำ เราซอภัยให้เขาแล้ว” น้ำเสียงระรินอ่อนเศร้าเมื่อนึกถึงคนที่จากไป

“คิดถึงพี่ระ” น้ำเสียงจากปลายทางก็เศร้าสลดยิ่ง

ระรินและมุกรองเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เล็ก พี่ชายของระรินเป็นเสมือนพี่ชายของเธอ มุกรองมาทันทีที่รู้ข่าวและนอนพักอยู่ด้วยหลายคืน หลังการไปรยถ้ำกระดูกจึงได้แยกตัวกลับบ้าน ซึ่งถ้ำกระดูกของ “พี่ชาย” ส่วนหนึ่ง ถูกเก็บไว้ที่วัด และอีกส่วนหนึ่งถูกไปรยสู่น้ำที่สงบเย็นคู่กับคนรักของเขา ห้องที่เขาเคยนอน ถูกรักษาไว้ให้เป็นที่พักของ “เขาและเธอผู้นั้น” โดยเฉพาะ มีสิ่งที่เพิ่มเติมขึ้นมาคือภาพวาดสีน้ำมันของชายหนุ่มและหญิงสาวที่ประคองกอดกันด้วยรอยยิ้มสุขสันต์ ระรินเล่าถึงคำพูดก่อนตายของทัตทยา “...เราจะอยู่ด้วยกัน จะไปด้วยกัน...” ซึ่งจนบัดนี้ ระรินก็ยังไม่มีลืมน้ำเสียงแผ่วที่เจือด้วยกังวลแห่งความสมหวังของเธอผู้นั้น.....

ระรินเปลี่ยนเรื่อง “แล้วแกสบายดีหรือเปล่าฮีมุก ตั้งแต่แกมากรุงเทพฯก็โทรศัพท์มาหาชั้นครั้งเดียว เบอร์โทกลับก็ไม่ให้”

“มุกไม่อยากให้รินเดือดร้อน”

“คงไม่มีใครตามเบอร์โทรศัพท์แกมาฆ่าฉันหรอก แกก็คิดมากไปได้ แล้วเงินทองมีใช้หรือเปล่า ถ้าไม่มีก็บอกมาเลยนะ”

“เงินไม่ค่อยมีหรอก แต่ว่าฉันกินข้าววัดก็พออยู่ไหว ค่าเช่าห้องฉันทำงานแปลบทความภาษาอังกฤษให้เพื่อน แต่อย่าให้ฉันบอกเลยว่าเป็นใคร ไม่อยากเอ่ยชื่อใครกับใครทั้งนั้น”

“มุกเอ๋ย ชีวิตแกทำไมถึงลำบากขนาดนี้”

“ชั้นคงทำกรรมมา...”

น้ำเสียงทั้งคนถามและคนตอบ สะท้อนสะท้อนความทุกข์เดือนร้อนพอๆ กัน

“แล้วแกจะหนีจะซ่อนแบบนี้ไปอีกนานเท่าไรร้ น่าเป็นห่วงหน้าตา.. อยู่ทางโน้นไม่รู้อะไรบ้าง”

“แกอย่าพูดถึงแม่ได้ไหม ฉันจะร้องไห้แล้วนะ”

ระรินพูดเสียงอ่อน “มาร้องที่นี้ซิ ฉันจะได้ปลอบแก”

มุกรองกำลังช้ำน้ำตาจริงๆ น้ำเสียงเริ่มอู้อี้ขึ้นจมูก

“ฉันไปสวดมนต์ดีกว่า อยู่ใกล้วัดก็ดีเหมือนกันเพราะว่าได้ปฏิบัติธรรมทุกวันทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นจริงๆ แค่นี้ก่อนนะริน โทรศัพท์สาธารณะมีคนยืนรอจะใช้ต่อ แล้วค่อยคุยกันใหม่นะ”

เพื่อนเธอตัดสินใจไปก่อน ระรินจึงวางโทรศัพท์ด้วยสีหน้าไม่สบายใจ ตอนนี้อยู่ไม่ใช่นางสาวร่างเล็กปราดเปรียว แต่อวบท้วม รับกันกับครรภ์ที่โตขึ้นทุกวัน ญาติกำลังจะเป็นพ่อคนในเวลาไม่นานข้างหน้า

เขาเห็นสีหน้าไม่สบายใจของภรรยาภิเลยถามว่าเธอคุยกับใคร

“พี่ภูจำมุกเพื่อนรินได้ไหมคะ มุกโทรมาบอกว่าพบคนชื่อจาริตมาทำบุญที่วัด ไม่รู้ว่าเป็นคนเดียวกันหรือเปล่า แต่ว่าไม่น่าจะใช่ เพราะผู้ชายคนนี้ดูเป็นคนใจดี และนายจาริตก็ไม่น่าจะใจบุญขนาดนั้น”

ชายหนุ่มพยักหน้าขมิ้มๆ

“ใช้คนเดียวกันนั่นแหละ นิสิตาเพิ่งโทรมาเรื่องงานอุปสมบทพระร้อยรูป บอกว่าคุณจาริต บอกบุญให้เราไปร่วมงานด้วย”

“ฮ้า จริงหรือคะ เกิดอะไรขึ้นมา คนใจร้ายถึงลุกขึ้นมาทำบุญยกใหญ่ แล้วก็เชิญเราอีกด้วย เขามีแผนการอะไรหรือเปล่า”

“คงไม่มีอะไร นิสาทุลาพาเธอมาเล่าให้ฟังบ่อยๆ ตั้งแต่เกิดเรื่อง ลูกเมียตาย เขาไม่เคยมีความสุขเลย เขาเปลี่ยนไปเป็นคนละคนแล้ว”

“สำนึกบาปหรือคะ หรือว่ากลัวเวรกรรมจะตามสนอง แต่รินว่า ต่อให้ทายาทบวชพระอีกพันรูปก็หนีเวรกรรมไม่พ้นหรอกคะ”

“ไหนรินบอกว่ายกยให้เขาแล้วไง”

ภูติตึงเสียงอ่อน หึงสาวรู้ตัว ถอนใจยาว

“รินพยายามให้อภัยเพื่อให้วิญญาณของพี่ระสงบสุข แต่ผลออกมาเมื่อไหร่ก็อดโกรธไม่ได้ คงต้องใช้เวลามากสักหน่อยคะ”

“คุณระพันทุกข์ไปตั้งนานแล้ว เรานี้ชิต ที่ยังทุกข์อยู่”

“รินคงต้องไปปฏิบัติกรรมแบบมุกบ้างแล้ว” เธอว่า

ภูติทึ่งถามต่อ

“แล้วมุกไปทำอะไรที่วัด”

ระรินเล่าว่า “มุกหนีนักเลงออกมาจากบ้านคะ เป็นลูกของพ่อเลี้ยง อยู่บ้านเดียวกับน้องอย่างพี่น้องตั้งหลายปี แล้วอยู่ๆ มันก็ปล้ำน้องเสียเฉยๆ มุกบอกแม่ก็ช่วยอะไรไม่ได้เพราะว่าพ่อเลี้ยงรักตามใจลูกมาก ก็เลยหนีมาคะ มีเพื่อนหาที่อยู่ให้ แล้วก็ส่งงานทางอีเมลให้ทำบ้างพอเป็นค่าเช่าห้อง มุกจะทำอะไรก็ไม่กล้า เพราะแม่อยู่กับพวกเขา ถ้าถูกตามมาเอาตัวกลับไปแล้วที่นี้คงไม่มีโอกาสหนีอีก หมอนั้นมันร้ายมากคะ ไปเที่ยวตามหา ทั้งซู่ทั้งเค้นเอาจากเพื่อนๆ มุก บางคนโดนทำร้ายด้วย”

ภูตินึกถึงหญิงสาวใบหน้าอ่อนใสที่เคยมาพบกับระรินได้อย่างชัดเจน เมื่อพบเธอครั้งแรก เขาบอกตัวเองว่าเขามีบางอย่างที่คล้ายทัตทยา แต่อาจจะเป็นเพราะว่าเขาคิดถึงทัตทยามากเกินไปก็เป็นได้

“น่าสงสารจริง ทำไมรินไม่ชวนมาอยู่ที่นี่ล่ะจ๊ะ”

“มุกไม่มาหรอกคะ ขนาดเบอร์โทรศัพท์ยังไม่ยอมให้รินเลย บอกว่าไม่อยากให้เราเดือดร้อน”

“ถ้ามีโอกาสรินชวนมาคุยกันชิจ๊ะ เพื่อว่าจะมีทางไหนพอช่วยได้ ผู้หญิงตัวคนเดียวคิดคนเดียว จะแก้ปัญหาได้หรือ”

“ขอบคุณคะ พี่ภู รินจะบอกมุก” ระรินกราบลงที่อกสามีด้วยความรู้สึกเต็มตื่น ไม่ผิดเลยที่เธอฝากชีวิตไว้กับผู้ชายคนนี้.....

มุกกรองต้องแปลกใจ ที่เมื่อเธอลืมตาขึ้นจากการนั่งสมาธิหลบอยู่ที่มุกหนึ่งตรงบริเวณส่วนหน้าขององค์พระพุทธรูปในบริเวณศาลาใหญ่ กราบลาพระ แล้วลุกเดินจะกลับ ก็พบผู้ชายที่ดูใจดีที่พบกันเมื่อวันก่อน นั่งอยู่ตรงกลุ่มเก้าอี้ที่จัดไว้สำหรับคนที่มมีปัญหาในการนั่งพื้นที่บริเวณใกล้ทางออก

ในวันนี้มีผู้หญิงสาวสวยแต่งกายทันสมัยนั่งอยู่ใกล้ๆ ในขณะที่หนุ่มใหญ่มองเธออย่างชื่นชม สีหน้าของหญิงสาวทั้งสองกลับไม่บอกความเป็นมิตร ทั้งยังพินิจพิจารณาราวกับจะอ่านเธอให้ทะลุถึงหัวใจ

เธอรีบยกมือไหว้ เขาทักด้วยน้ำเสียงอบอุ่น

“นั่งสมาธิทุกวันหรือ”

“คะ” เสียงตอบลั่นเล เธอบอกตัวเองว่า คนชื่อจาริต น่าจะมีเป็นร้อยเป็นพันคน ไม่เห็นจะต้องเป็นคนเดียวกันเลย

“พอดีเพื่อนอยากให้เราไปดูสถานที่จัดงานบวชก็เลยถือโอกาสเอาแว่นตามาให้ แทนอันที่เสียหายเมื่อวันก่อน” เขาพูดพลางก็หยิบกล่องแว่นตาส่งให้ มุกกรองมองมือใหญ่รูปสวยตรงหน้าอย่างไม่มั่นใจ เธอต้องการแว่นตาดำ แต่เธอควรจะได้รับจากผู้ชายคนนี้หรือเปล่า

“อ้าว รัชชิจ๊ะเธอ...” ผู้หญิงที่นั่งใกล้กว่าตวัดเสียงอย่างอดทนไม่ไหว “นั่นแว่นตามีแบรนด์เกรดพรีเมียมเชียวนะจ๊ะ ไม่ใช่เศรษฐีไม่มีปัญญาซื้อใช้หรอกนะ”

เธอกลับตอบด้วยน้ำเสียงสุภาพสำรวม “ถ้าอย่างนั้นฉันคงรับไว้ไม่ได้หรอกคะ กลัวใครจะคิดว่าเก็บได้แล้วไม่ยอมหาเจ้าของ หรือว่าไปขโมยของใครมาหรือเปล่า ขอบพระคุณที่หวังดีคะ”

ก่อนสาวสวยจะตอบโต้ด้วยอารมณ์และความรู้สึกว่าเหนือกว่า ชายหนุ่มก็ดึงเสียงเรียบ “หยง!” แค่นั้นเธอผู้นั้นก็เงยบสนิท

เขาหันกลับมา “รับไปเถอะ ฉันตั้งใจเอามาให้”

สายตาอบอุ่นแฝงความรู้สึกชื่นชมที่ส่งมาทำให้มุกกรองใจอ่อนพนมมือไหว้ก่อนจะเอื้อมมือออกไปรับ “ขอบพระคุณคะ”

“ลองสวมดูชิตี พอดีไหม”

เธอทำตามอย่างว่าง่าย เปิดกล่องหยิบแว่นตาออกมาสวม แล้วก็ได้เห็นสีหน้าที่เปลี่ยนไปของชายหนุ่มผ่านความมืดของเลนส์สีเข้ม เหมือนเขาตกตะลึงกับการมองเห็นเธอ

ไต่ยีนเสียงสาวหนึ่งพูดเบาๆ “อู๊ย ใส่แล้วยังกับคนเดียวกันเลย”
เธอถอดแว่นออกเพื่อที่จะมองให้แน่ใจ ยังทันเห็นความหม่นหมอง
ของฝ่ายชายที่ยังจ้องหน้าเธอไม่วางตา

“เหมือนใครหรือคะ”

“ก็เจ้าของเดิมเขานะซี”

“เหยา ก็ พูดอะไรนะ” สาวคนสวยกว่าตึงดูๆ

“ถ้าอย่างนั้น.....” เธอทำท่าจะส่งคืน

เสียงทุ้มขริ่มๆ ตัดบทว่า “เขาอยากให้เราได้ใช้ เชื้อซี”

“ถ้าอย่างนั้นก็ขอบพระคุณมากค่ะ กรุณาบอกเธอด้วยว่าแว่นนี้
จะมีประโยชน์กับมุกมาก”

สีหน้าของเขายิ่งสลดลงอีก

เสียงยุพยงแทรกขึ้นเหมือนหวังดี “ทำไมไม่ให้รางวัลเป็นธนบัตร
ใบใหญ่สักสองสามใบคะคุณริต”

“ไม่เป็นไรค่ะ” น้ำเสียงแม่สาวหน้าอ่อนราบเรียบ ผายมือไป
ข้างๆ “ถ้าคุณผู้หญิงอยากทำบุญก็เชิญที่ตู้บริจาคค่ะ”

เธอทำท่าจะถอยจาก ชายหนุ่มรีบถามว่า

“วันงาน เธอจะมาช่วยหรือเปล่า”

“งานใหญ่คงมีคนมาช่วยงานมากพอค่ะ ถ้ามุกมาก็คงจะอยู่แถวๆ
ห้องน้ำ...”

“คอยรับคนหกล้มไซ้ไหม”

คำถามเหมือนหยอกเย้าทำให้เธอหัวเราะเบาๆ ใบหน้าใสดูกระจ่าง
พริ้มเพรา “จะคอยรับให้ดีเลยคะ”

“ประเดี๋ยวก็กลายเป็นอาชีพใหม่หรือ” ยุพยงอดแหวะได้

มุกกรองยิ้มกับหญิงสาวคนสวย

“การทำความสะอาดห้องน้ำสาธารณะโดยเฉพาะอย่างยิ่งห้องน้ำตาม
วัดเป็นบุญใหญ่นะคะ คุณผู้หญิงน่าจะลองดูบ้าง”

“ฮึ ฉันทงไม่.....”

“หยงน่าจะลองดูนะ” เสียงขัดทำให้ยุพยงต้องเงยตามเคย.....

ยุพยงมองตามร่างสมส่วนที่ผละจากไป รู้สึกไม่สบอารมณ์เอา
เสียเลย ผู้หญิงคนนี้หรือที่ทำให้เธอสองคนพี่น้องต้องลำบากพาหนุ่มใหญ่
มาที่นี้ หน้าตาก็สวยดีอยู่หรือ แต่เจ้าหล่อนก็เป็นเพียงคนยากไร้ที่
อาศัยวัดเป็นที่พักพิง ทำหน้าที่เก็บขยะบ้าง ทำความสะอาดห้องน้ำบ้าง
ซ้ำยังหยิ่งทะนงเหมือนสิ้นคิด..!

เช้าวันนี้เธอสองคนพี่น้องมาหาเขาที่บ้าน ซึ่งตอนนั้นสภาพข้าวของ
ที่เคยวางเกะกะรกตาถูกปรับให้ดีขึ้นแล้วด้วยฝีมือของจุฑาทอร ก่อนหน้า
นี้เธอเคยอาสาจะช่วยจัดการวางเครื่องเรือนที่ถูกส่งเข้ามา หลังจากหญิงสาว
ผู้เป็นเจ้าของล่องลับ แต่ว่าจาริตไม่ยินยอม ครั้นเป็นจุฑาทอรลงมือทำ
เขากลับไม่กล้าคัดค้านอะไรทั้งสิ้น

จุฑาทอร อายุมากแล้ว เป็นสาวใหญ่ที่มีลักษณะท่าที การวางตัว
ตลอดจนการแต่งกายที่ทำให้ดูสูงวัยกว่าความเป็นจริงอย่างมาก ดีที่เธอ
เป็นคนสวยพิสุทธ์ผุดผ่อง ไม่เช่นนั้นคงไม่อยู่ในสายตาของหนุ่มใหญ่ชื่อ
จาริต ผู้เคยหลงใหลในความงามและจริตมารยาของหญิงสาวเยาว์วัย

เช้านี้ยุพยงแปลกใจที่หนุ่มใหญ่ผู้ที่เขาเคยเป็นที่ซิดเซยสนิทสนมหา
บอกเธอและเยาว์ดีด้วยน้ำเสียงที่ไม่ละคลายความบาดหมางห่างเหิน

“เราสองคนอยากไปดูที่จัดงานไม่ใช่หรือ พอดีจะเอาแว่นตาไปให้
คนทำความสะอาด เขามีปัญหาสายตาโดนแดดนานไม่ได้ เขาช่วย
รับผมตอนจะล้ม ทำให้แว่นตาเขาหัก”

เธอยิ่งแปลกใจที่พบว่า ของที่จะนำไปให้ “คนทำความสะอาด”
เป็นสมบัติที่ทักทายเคยใช้ซึ่งเขาเคยหวงแหน “ของเก็บอยู่เฉยๆ เอาไป
ให้คนดีๆ ได้ใช้ เจ้าของเดิมคงจะพอใจ” เขาบอกพวกเธออย่างนั้น

เธอยิ่งแอบนิทหนากับเยาว์ดีว่า

“คุณริตซักจะฟื้นฟูเพื่อนใหญ่แล้ว เคยหวงข้าวของของทักทาย
นักหนาขนาดรถตกเหวไปทั้งคันแต่ไม่สนใจรถ กลับเน้นให้หาคะเป่า
ที่กระเด็นออกไปมาได้ ตกรางวัลเป็นแสนเป็นล้าน นี่กลับจะเอา
แว่นตาที่ทักทายเคยใส่ประจำไปให้คนทำความสะอาด สติเขายังดีอยู่
หรือเปล่า”

เยาว์ดีเห็นด้วย แต่ก็แนะนำน้องสาวว่า

“ตามดูไปก่อนเถอะ เขาว่ายังไงก็ว่าตามไปก่อน”

ตอนนี้สองพี่น้องจึงได้เห็นแล้วว่าผู้ที่เป็นความสนใจของหนุ่มใหญ่
เป็นหญิงสาวในวัยใกล้เคียงกับพวกเธอ

และจัดได้ว่าเป็นคนสวยอย่างที่จะหาใครเทียบเทียมได้ยากทีเดียว...